

Sygn. akt III AUa 58/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Jerzy Antoni Sieklucki
	sędzia Krzysztof Szewczak sędzia (del.) Danuta Dadej-Więsyk (spr.)
Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2021 r. w Lublinie

sprawy W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 9 grudnia 2020 r. sygn. akt IV U 1114/19

oddala apelację.

Danuta Dadej-Więsyk Jerzy Antoni Sieklucki Krzysztof Szewczak

Sygn. akt: III AUa 58/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 października 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił W. S. od (...)prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że u ubezpieczonej nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2020 roku Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił prawo W. S. do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od (...)do (...).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczona W. S. do 30 września 2019r. uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy . W dniu 22 sierpnia 2019r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres .Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 10 września 2019r. ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy . Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczona skierowana została na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 15 października 2019r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 18 października 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (decyzja z 18 października 2019r. k.90 akt rentowych).

Ubezpieczona ma wykształcenie zawodowe kucharz i przez wiele lat pracowała w swoim zawodzie. Do 23 lutego 2018r. ubezpieczona była uprawniona do świadczenia rehabilitacyjnego, a od 24 lutego 2018r. do 30 września 2019r. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (świadczenia pracy k.8-21 akt rentowych i decyzja z 5 kwietnia 2018r. o przyznaniu po raz pierwszy renty z tytułu niezdolności do pracy k.52-53 akt sprawy). Ubezpieczona cierpi na nadciśnienie tętnicze zredukowane, a ponadto na zaawansowaną chorobę zwyrodnieniową obu stawów kolanowych i nawracające dolegliwości bólowe i korzeniowe kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych. W dniu 10 marca 2018r. ubezpieczona przeszła zabieg artroskopii prawego stawu kolanowego, po którym odczuła niewielkie zmniejszenie dolegliwości bólowych prawego kolana. Jest zakwalifikowana do operacji protezoplastyki całkowitej prawego stawu kolanowego. Badanie RTG stawów kolanowych z 13 września 2019r. obrazuje u ubezpieczonej zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe obu stawów kolanowych, większe kolana prawego, a badanie RTG kręgosłupa lędźwiowego z 13 września 2019r. obrazuje zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe na kręwdziach trzonów oraz zwężenie przestrzeni międzykręgowej (...). Ubezpieczona chodzi utykając na prawą kończynę dolną, występuje u niej ograniczenie zakresów ruchomości obu stawów kolanowych, ruchy tych stawów są bolesne. Opisany stan narządu ruchu ubezpieczonej powoduje, że od 10 marca 2018r. ,tj. od dnia zabiegu artroskopowego prawego stawu kolanowego, po którym ubezpieczona zakwalifikowana została do operacji protezoplastyki, ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy i jest to niezdolność trwała, gdyż nawet po wykonaniu zabiegów protezoplastyki obu stawów kolanowych uwzględniając wiek i choroby towarzyszące, ubezpieczona nie odzyska choćby częściowo zdolności do pracy (opinia biegłych ortopedy K. K. i kardiologa D. W. k.17 akt sprawy i opinia uzupełniająca k.30 akt sprawy).

W dniu(...) ubezpieczona ukończyła 60. lat i nabyła prawo do emerytury (wyjaśnienia ubezpieczonej k.44-44v akt sprawy).

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie ubezpieczonej W. S. podlegało uwzględnieniu.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Sąd Okręgowy podkreślił ,iż rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy po 30 września 2019r. u ubezpieczonej istnieje w dalszym ciągu niezdolność do pracy i jakiego stopnia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu ortopedii i kardiologii. Sąd I instancji wskazał, że sporządzona na tę okoliczność opinia zespołu

biegłych dała podstawy do ustalenia, że po 30 września 2019r. ubezpieczona jest nadal niezdolna do pracy, przy czym z uwagi na stopień nasilenia i na charakter schorzeń jest trwała całkowita niezdolność do pracy. W złożonej opinii biegli wskazali, że przyczyną niezdolności ubezpieczonej do pracy jest stan narządu ruchu, w szczególności zaawansowana choroba zwyrodnieniowa obu stawów kolanowych przy współistniejących nawracających dolegliwościach bólowych i korzeniowych kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych i przy otyłości. W ocenie biegłych powyższe schorzenia powodują, że ubezpieczona nie może wykonywać żadnej pracy fizycznej przez co jest całkowicie niezdolna do pracy (opinia k.17 akt sprawy).

Analizując powyższą opinię biegłych Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonej, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonej i jej badaniem. Opinia jest spójna i należycie uzasadniona. W ocenie Sądu uzasadnione jest stwierdzenie biegłych, że ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy, jeśli zważyć, że ubezpieczona ma wykształcenie zawodowe i dotychczas wykonywała pracę fizyczną, której obecnie nie może już wykonywać z uwagi na schorzenia narządu ruchu, które nie tylko uniemożliwiają pracę zawodową, ale również codzienne funkcjonowanie (trudności z poruszaniem się).

Sąd Okręgowy zaznaczył, iż nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy zgłoszonego w piśmie z 30 października 2020r. (k.38-40 akt sprawy). W ocenie Sądu zastrzeżenia zgłoszone do opinii dotychczasowych biegłych stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wnioskami biegłych wynikającą z odmiennej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd I instancji na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku – z uwagi na wniosek ubezpieczonej zgłoszony na rozprawie w dniu 9 grudnia 2020r. Sąd ustalił prawo do renty do (...) ,tj. do chwili nabycia przez ubezpieczoną prawa do emerytury.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

- 1) Naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. – przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu, że ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy od 1.10.2019 roku (trwale);
- 2) Naruszenie przepisu prawa procesowego tj. art.286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego ortopedy w sytuacji, gdy zachodziły podstawy do jego uwzględnienia;
- 3) Naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1,2 i 3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 z późn. Zm.) , poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczona spełnia wszystkie przesłanki do przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od (...)do (...);

Skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania Organ rentowy na podstawie art. 380 kpc w zw. z art. 382 kpc wnosił o rozpoznanie postanowienia Sadu Okręgowego oddalającego wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii, a następnie dopuszczenie dowodu z tejże opinii.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swe ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 KPC. Sąd pierwszej instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Sąd też Sąd Apelacyjny ustalenia tego Sądu w całości uznał i przyjął jako własne. Sąd odwoławczy nie stwierdził przy tym

naruszenia przez Sąd meriti prawa materialnego, w związku z czym poparł rozważania tego Sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia.

Zdaniem Sadu Apelacyjnego Sąd I instancji starannie zebrał i szczegółowo rozważył wszystkie dowody oraz ocenił je w sposób nienaruszający swobodnej oceny dowodów, uwzględniając w ramach tejże oceny zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego. Wobec tego nie sposób jest podważać adekwatności dokonanych przez ten Sąd ustaleń do treści przeprowadzonych dowodów.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w orzeczeniu z dnia 10 czerwca 1999 r. (II UKN 685/98 OSNAPIUS 2000/17/655), zgodnie, z którym normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowody jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. W ocenie Sądu odwoławczego brak jest w niniejszej sprawie podstaw do uznania, iż Sąd pierwszej instancji postąpił wbrew którejkolwiek ze wskazanych wyżej reguł.

W niniejszym postępowaniu organ rentowy zakwestionował możliwość przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia (...)do (...). Organ rentowy stanął na stanowisku, że brak jest podstaw do uznania, że rozpoznane u wnioskodawczyni schorzenia czynią ją osobą niezdolną całkowicie do pracy. Organ rentowy podkreślał, że zachodzi znaczna różnica w ocenie stanu zdrowia ubezpieczonej pomiędzy opinia biegłych, w tym ortopedy (całkowicie trwale niezdolna do pracy), a opinia Komisji Lekarskiej w składzie z lekarzem chirurgiem (orzeczenie –nie jest niezdolna do pracy)

Wskazać należy, iż w postępowaniu sądowym ocena niezdolności do pracy, a co za tym idzie również weryfikacja orzeczeń lekarzy orzeczników, wymaga zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Przy czym oceny niezdolności do pracy nie można dokonywać jedynie w oparciu o opinie lekarzy leczących ubezpieczonego. Podstawowym więc dowodem w sprawach o rentę jest dowód z opinii biegłego. W takim wypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1974 r. II CR 748/74, Lex (...)). Sąd ocenia opinie biegłych pod kątem ich logiki, spójności oraz tego, czy odpowiadają one na postawione tezy dowodowe.

Sąd odwoławczy akcentuje, że o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Dotyczy to również schorzeń o przewlekłym charakterze, które niewątpliwie występują u ubezpieczonej. Schorzenia te muszą naruszać sprawność organizmu w znacznym stopniu na dłuższy okres czasu.

Z treści art. 12 ust.2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 887) wynika, że osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do jakiegokolwiek pracy. Z kolei częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy, zgodnie z art. 13 ust. 1 cyt. ustawy, uwzględnia się:

- okoliczności o charakterze medycznym, a zatem stopień naruszenia sprawności organizmu i możliwość przywrócenia jej w drodze leczenia i rehabilitacji,

- oraz okoliczności o charakterze socjalnym, tj. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy i celowość przekwalifikowania zawodowego, przy uwzględnieniu rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt III AUa 1133/13).

Sąd pierwszej instancji przeprowadził w toku postępowania dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu ortopedii i kardiologii, z zakresu wiodących schorzeń wnioskodawczyni. Biegli wskazali, że rozpoznane u

ubezpieczonej schorzenia czynią ją osobą całkowicie niezdolną do pracy. Biegli w łącznej opinii z całą stanowczością stwierdzili u ubezpieczonej całkowitą niezdolność do pracy. Biegli wskazali, że powodem niezdolności do pracy są zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe obu stawów kolanowych. Duże zmiany zwyrodnieniowe prawego kolana zostały potwierdzone podczas zabiegu artroskopowego w dniu 10 marca 2018 roku. Zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe obu stawów kolanowych zostały potwierdzone w badaniu RTG z dnia 13 września 2019 roku, a badanie RTG kręgosłupa lędźwiowego z 13 września 2019r. obrazuje zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe na kręgniach trzonów oraz zwężenie przestrzeni międzykręgowej (...). Tym samym biegli podkreślili, iż od marca 2018 roku ubezpieczona kwalifikuje się do całkowitej protezoplastyki prawego stawu kolanowego i jest osobą całkowicie niezdolną do pracy do żadnej pracy fizycznej.

Dokonując oceny materiału dowodowego, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że sporządzone w sprawie opinie dały podstawę dla poczynienia niezbędnych i stanowczych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Z treści opinii biegłych lekarzy wynika, że zapoznali się oni wnikliwie z całą zgromadzoną dokumentacją i dokonali wszechstronnej analizy stanu zdrowia ubezpieczonego. Nadto wskazać należy, że zarówno Lekarz Orzecznik organu rentowego jak i Komisja Lekarska uznali, że ubezpieczona nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a w jej stanie zdrowia nastąpiła poprawa. Wbrew tym wnioskom z badania dokonanego przez biegłych wynika, iż wnioskodawczyni chodzi utykając na prawą kończynę dolną, występuje u niej ograniczenie zakresów ruchomości obu stawów kolanowych, ruchy tych stawów są bolesne. Opisany stan narządu ruchu ubezpieczonej powoduje, że od 10 marca 2018r. ,tj. od dnia zabiegu artroskopowego prawego stawu kolanowego, po którym ubezpieczona zakwalifikowana została do operacji protezoplastyki, ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy i jest to niezdolność trwała, gdyż nawet po wykonaniu zabiegów protezoplastyki obu stawów kolanowych uwzględniając wiek i choroby towarzyszące, w tym otyłość olbrzymią, ubezpieczona nie odzyska choćby częściowo zdolności do pracy.

W ocenie Sądu odwoławczego zastrzeżenia zgłaszane w toku postępowania do opinii biegłych przez organ rentowy nie zawierały żadnych merytorycznych zarzutów. Sprowadzały się jedynie do polemiki z prawidłowo sporządzonymi i uzasadnionymi opiniami. Wbrew Opinii biegłych powołanych w sprawie były logiczne, spójne i spełniały wszelkie kryteria, których wymagają przepisy prawa. Sąd odwoławczy, mając zatem na uwadze poczynione w oparciu o materiał dowodowy ustalenia faktyczne, w szczególności w oparciu o opinię biegłych sądowych, doszedł do wniosku, że ubezpieczona jest całkowicie, trwale niezdolna do pracy po 30 września 2019 r., a zatem istniały podstawy do przyznania jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Zarzuty apelacyjne sprowadziły się jedynie do podważenia prawidłowości wydanych w sprawie przez biegłych opinii sądowych. Nie zawierały jednak żadnych merytorycznych uwag, które skutkowałyby zmianą zaskarżonego rozstrzygnięcia. Biegli oceniali zdolność do pracy ubezpieczonej w zakresie swoich specjalności. Jak wynika ze sporządzonej opinii, ubezpieczona ze względu na schorzenia narządu ruchu utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a zatem należało uznać, że W. S. spełnia przesłanki wymagane do przyznania jej prawa do wnioskowanego świadczenia.

Tym samym w ocenie Sądu Apelacyjnego, apelacja organu rentowego nie zawierała żadnych argumentów, które mogłyby podważyć prawidłowe ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji, zaś jej treść sprowadzała się do nieuzasadnionej polemiki z oceną wpływu schorzeń ubezpieczonego na możliwość świadczenia pracy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy wyjaśnił w toku przeprowadzonego postępowania wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Sąd ten przeprowadził w sprawie postępowanie dowodowe, korzystając przy tym z opinii biegłych lekarzy reprezentujących specjalności medyczne w pełni adekwatne do rodzaju schorzenia i dolegliwości zgłaszanych przez ubezpieczoną. Wnioski, które wywiódł z tych opinii były przy tym w pełni uzasadnione i w niczym nie naruszały zasady swobodnej oceny dowodów.

Za chybiony należy uznać również zarzut naruszenia przepisu art. 286 k.p.c. Okoliczność, iż zgodnie z art. 286 k.p.c. sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, wcale nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne; potrzeba taka może wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Dlatego nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego w sytuacji, gdy złożona już opinia jest niekorzystna dla

strony. Zgłaszając taki wniosek strona winna wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w złożonych do akt sprawy opiniach biegłych, które dyskwalifikują te opinie, uzasadniając tym samym powołanie dodatkowych opinii. Kończąc tę część rozważań należy także wskazać, że stosowne postanowienie o pominięciu dowodu z opinii innego biegłego zostało wydane na rozprawie w dniu 9.12.2020 r. Pełnomocnik pozwanej, będąc prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawiał się i nie zgłosił w tym przedmiocie zastrzeżeń do protokołu o wadliwości podjętej decyzji procesowej, w trybie art. 162 k.p.c. i tym samym utracił możliwość podnoszenia stosownego zarzutu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił również zgłoszonego w apelacji wniosku o dopuszczenia przez Sąd opinii innego biegłego sądowych z ortopedii, uznając, że okoliczności sprawy dotyczące niezdolności do pracy W. S. i stopnia tej niezdolności zostały należycie wyjaśnione przez Sąd Okręgowy. Opinie, na których Sąd ten oparł swoje ustalenia są przekonujące i fachowe, zatem okoliczność dotycząca niezdolności do pracy mająca kluczowe znaczenie dla oceny zasadności roszczenia skarżącej została wyjaśniona w sposób niebudzący wątpliwości. Postępowanie dowodowe sąd drugiej instancji przeprowadza wówczas, gdy jest to celowe w okolicznościach sprawy. Niezgodne z wolą strony opinie biegłych oraz dążenie do uzyskania korzystnego dla siebie orzeczenia nie może stanowić jedynej podstawy do dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych.

Tym samym prawidłowo przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe jednoznacznie wskazuje na to, że wnioskodawczyni jest trwale całkowicie niezdolna do pracy i ustalił prawo do tego świadczenia od dnia (...) do dnia nabycia prawa do emerytury tj. do dnia (...). Organ rentowy nie wykazał, że ubezpieczona nie spełnia wszystkich przesłanek, od istnienia których uzależnione jest prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, a w szczególności, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy.

Tym samym zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2020 r. poz. 53 ze zm.) nie może być uznany za trafny.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja organu rentowego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.